

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **F. P.**, zastoupeného Mgr. Evou Krahulíkovou, advokátkou se sídlem Ke skalkám 58, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 5. 2017, č. j. 22 A 113/2014 - 86,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce požádal dne 27. 2. 2014 Zdravotní ústav se sídlem v Ostravě (dále jen „zdravotní ústav“) o poskytnutí následujících informací: 1. informace o hodnotách hluku u každého jednotlivého výstřelu naměřeného při měření hluku ze S. L. dne 25. 8. 2012 na měřicím místě č. 2; 2. informace o přesných časových údajích těchto výstřelů z měřicího místa č. 2 dne 25. 8. 2012; 3. informace o přesných časových údajích těchto výstřelů a soustřelů z měřicího místa č. 1 dne 25. 8. 2012; 4. fotodokumentace všech měřicích míst při měření hluku ze S. L. dne 8. 9. 2013; 5. data z paměti všech měřicích přístrojů použitých při měření dne 8. 9. 2013, a to ve formátu těchto měřicích přístrojů.

[2] Přípisem ze dne 6. 3. 2014, č. j. ZU/05795/2014, sdělil zdravotní ústav žalobci, že za vyhledání a načtení dat z archivu, zpracování načtených dat dle bodů 1 až 5 žádosti a jejich rozčlenění požaduje podle § 17 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, úhradu ve výši 750 Kč. Poté, co žalobce tuto úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací zaplatil, poskytl mu zdravotní ústav rozhodnutím ze dne 7. 4. 2014, č.

j. ZU/10325/2014, informace k dotazům 1, 2 a 3. K dotazu 4 poslal fotodokumentaci pouze z měřicího místa č. 1, neboť jiná v protokolu z měření hluku nebyla obsažena. Odpověď na část dotazu 5 týkající se měřicího místa č. 1 poslal jako přílohu na CD.

[3] Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, kterou brojil proti tomu, že nebylo rozhodnuto o odmítnutí jeho žádosti ohledně zčásti neposkytnutých informací pod body 4 a 5. V souladu s pokynem žalovaného poté zdravotní ústav rozhodnutím ze dne 17. 6. 2014, č. j. ZU/17819/2013, rozhodl podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím o odmítnutí části žádosti o informace. Zdravotní ústav k informacím požadovaným pod body 4 a 5 uvedl, že měření sice bylo prováděno nejen na místě č. 1, ale také na místě č. 2, ovšem data získaná z měřicího místa č. 1 byla vyhodnocena jako dostačující, takže data z měřicího místa č. 2 nebyla k vyhodnocení potřeba, a nebyla proto dále zpracovávána ani uchovávána, takže je nebylo možné poskytnout.

[4] Stěžovatel napadl toto rozhodnutí odvoláním, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 7. 2014, č. j. 38414/2014-NH-30.1.-22.7.14, jímž změnil výrok napadeného rozhodnutí zdravotního ústavu tak, že se odmítá část žádosti o informace v bodech 4 a 5, kromě informací, které již byly žalobci poskytnuty, tedy kromě fotodokumentace měřicího místa č. 1 a primárních dat měřicího přístroje z měřicího místa č. 1. Napravil tím pochybení zdravotního ústavu, který odmítl část žalobcovy žádosti o informace, aniž by přesně specifikoval, kterou část odmítl, neboť to vyplynulo až z odůvodnění rozhodnutí zdravotního ústavu. V samotném neposkytnutí části informací k bodům 4 a 5 se žalovaný se zdravotním ústavem ztotožnil, neboť povinný subjekt nemá podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout informace, které objektivně nemá k dispozici. Žalovaný připomněl žalobci, že ze zaplacení úhrady nákladů za poskytnutí informace ještě neplyne nárok žadatele na poskytnutí informace v požadovaném rozsahu. K samotným neposkytnutým informacím žalovaný uvedl, že místa měření byla vybrána zaměstnancem provádějícím měření, a pokud bylo následně vyhodnoceno, že dostačují data z hodnoceného měřicího místa č. 1, stalo se vyhodnocení z měřicího místa č. 2 bezvýznamným, takže jeho výsledky nebyly následně zahrnuty do protokolu a samostatně vyhodnoceny.

II.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, opřenu o tvrzení, že kdyby žalobce věděl, že mu některé informace nebudou poskytnuty, nikdy by zdravotnímu ústavu nezaplatil požadovanou úhradu, neboť největší hodnotu pro něj měly právě ty informace, které mu nakonec nebyly poskytnuty. Žalobce upozornil také na to, jak se měnily důvody neposkytnutí části požadovaných informací.

[6] Krajský soud žalobě nejprve vyhověl rozsudkem ze dne 1. 11. 2016, č. j. 22 A 113/2014 - 55. Tento rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 1. 2017, č. j. 7 As 329/2016 - 46, v němž dospěl k závěru, že mezi nyní přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného a jeho rozhodnutím ze dne 30. 9. 2014, č. j. 47878/2014-NH-30.1-19.9.14/I, týkajícím se zcela jiné žadatelky o informace, není

pokračování

taková podobnost, aby jejich odlišný výrok znamenal nepřipustně nejednotnou správní praxi.

[7] V novém řízení vydal krajský soud rozsudek ze dne 4. 5. 2017, kterým žalobu zamítl. Co se týče Nejvyšším správním soudem vytýkané odlišnosti dvou rozhodnutí žalovaného, krajský soud shledal, že rozhodnutím ze dne 30. 9. 2014 rozhodoval žalovaný v jiné situaci. Toto rozhodnutí se týkalo údajů o hodnotách hluku a způsobu měření, tedy informací, které byly podle žalovaného zahrnuty přímo do protokolů o měření a původně nebyly žadatelce poskytnuty proto, že povinný subjekt necítil povinnost je poskytnout. Naopak rozhodnutí v žalobcově věci ze dne 25. 7. 2014 se týkalo dat, která v době kontrolního měření patrně skutečně byla v měřicím přístroji, ovšem žalovaný přesvědčivě vysvětlil, proč nebyla dále uchovávána a zpracovávána, a tedy proč je v době podání žalobcovy žádosti o informace zdravotní ústav vůbec neměl k dispozici a proč neměl povinnost je mít.

[8] Krajský soud zamítl žalobcovu námitku, že zdravotnímu ústavu vznikla povinnost poskytnout žalobci všechny informace, neboť zaplatil požadovanou úhradu, přičemž předtím zdravotní ústav v zákonem stanovené lhůtě nerozhodl o částečném odmítnutí jeho žádosti. Krajský soud sice označil za logické, aby povinný subjekt nejprve rozhodl o částečném odmítnutí žádosti a následně žadatele vyzval k zaplacení úhrady dle § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím, nicméně pokud požadovaná informace neexistuje, nemůže být žadateli poskytnuta, i když byla úhrada ve smyslu § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím zaplacená. V případě, že povinný subjekt žádosti nevyhoví, musí ve lhůtě pro vyřízení žádosti vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popř. o odmítnutí části žádosti s výjimkou případů, kdy se žádost odloží, nicméně lhůta pro takové rozhodnutí je pouze pořádková.

[9] Krajský soud přitom v novém řízení nekonal ústní jednání a neprováděl další důkazy navržené žalobcem, neboť jejich provedení bylo pro posouzení věci nadbytečné. Žádný z těchto důkazů totiž nemohl prokázat, že žalovaný nebo zdravotní ústav dodnes předmětnými informacemi disponují.

[10] Krajský soud proto shrnul, že nebylo vyvráceno tvrzení žalovaného, že předmětné informace nemá k dispozici on ani zdravotní ústav. Z žádného ustanovení zák. č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ani z jiného obecně závazného právního předpisu nevyplývá povinnost zdravotního ústavu předmětné informace archivovat a žalovaný přesvědčivě vysvětlil, proč nebyla data z měřicího přístroje dále uchovávána a zpracovávána, a tedy proč je v době podání žalobcovy žádosti o informace zdravotní ústav vůbec neměl k dispozici. Hodnoty zjištěné v konkrétních okamžicích na konkrétním místě jsou navíc daty natolik jedinečnými, že je objektivně nemožné po smazání tato data vytvořit znovu.

III.

[11] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti novému rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] Stěžovatel nejprve namítl, že krajský soud vydal svůj nový rozsudek i přesto, že stěžovatel vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, protože krajský soud se nevypořádal s jeho nesouhlasem s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Přitom z judikatury vyplývá, že rozhodne-li soud ve věci samé bez nařízení jednání, aniž by přihlédl k řádně a včas uplatněnému nesouhlasu, dopustí se vady řízení, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V řízení vedeném pod sp. zn. 22 A 113/2014 přitom stěžovatel již několikrát souhlas s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání odepřel.

[13] Dále stěžovatel namítl dvě vady řízení. První vada spočívala v tom, že krajský soud neprovedl jím navržené důkazy, které by prokázaly, že informace, které požadoval pod body 4 a 5 žádosti, zdravotní ústav k dispozici má a mít musí. Další vada pak spočívala v tom, že krajský soud neaplikoval § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, když sice zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ovšem podle tohoto ustanovení měl zároveň nařídit zdravotnímu ústavu poskytnout požadované informace.

[14] Věcně pak stěžovatel trval na tom, že zdravotní ústav má nepochybně k dispozici všechny požadované informace pod body 4 a 5 jeho žádosti, jak plyne již z toho, že v přípisu ze dne 6. 3. 2014 požadoval za vyhledání, zpracování a načtení dat dle bodu 1 až 5 jeho žádosti úhradu 750 Kč. Přitom pokud by zdravotní ústav neměl požadované informace k dispozici, jistě by vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, místo aby vyčíslil úhradu za jejich poskytnutí.

[15] Z čl. 5.2 Metodického návodu pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí (dále jen „metodický návod“) ze dne 11. 12. 2001, č. j. HEM-300-11.12.01-34065, a z § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví stěžovatel dovodil, že dům č. p. X, který představuje nejbližší bytovou zástavbu od S. L., a tedy je zároveň nejohroženější, nemohl být pokládán za pouhé referenční místo. Podle čl. 6 metodického návodu žalovaného pak platí: *„Protokol o měření musí obsahovat ... použité přístrojové vybavení, podrobnosti o jeho kalibraci a druzích provedených analýz, ... umístění měřicích míst, výsledky všech akustických měření nebo výpočtů hluku, včetně nejistoty, týkajících se měřeného zdroje i hluku pozadí, nejistoty a odkaz na postup stanovení nejistoty měření...“*. Z toho stěžovatel dovodil, že protokol o měření hluku ze S. L. provedeném dne 8. 9. 2013 neobsahuje všechny obligatorní náležitosti protokolu o měření, když například neobsahuje přístrojové vybavení použité na měřicím místě u domu č. p. X, popis umístění všech měřicích míst, včetně místa L. č. p. X, jakož i výsledky všech akustických měření týkajících se měřeného zdroje. V rozporu s metodickým návodem v protokolu zcela chybí výsledky druhého měřicího místa (L. č. p. X), kde měření nepochybně probíhalo. Krajský soud ovšem neprovedl stěžovatelem navržený důkaz protokolem ze dne 24. 9. 2012, č. 52585/2012, o měření hluku ze S. L., které rovněž provedl zdravotní ústav. Tehdy bylo měření prováděno na celkem čtyřech měřicích místech, přičemž na straně 3 protokolu je fotodokumentace všech měřicích míst a na jeho str. 5 jsou uvedena všechna použitá měřicí zařízení ze všech měřicích míst. Stěžovatel označil za nemyslitelné a nepřijatelné, že by subjekty měření byly povinny v protokolu o měření hluku uvádět přesný popis a umístění všech měřicích míst, údaje o všech použitých měřicích přístrojích a výsledky všech akustických měření týkajících se měřeného zdroje i hluku pozadí, aniž by tyto subjekty

pokračování

nebyly povinny všechny jednotlivé záznamy a naměřené hodnoty ze všech použitých měřicích přístrojů a míst archivovat a mít k dispozici, neboť se týkají jednoho měření jako celku. Tyto údaje podle něj musejí být archivovány spolu se záznamy z ostatních měřicích míst, neboť by bez těchto údajů vůbec nebylo možné ověřit, zda byly skutečně posuzovány hlukové události, tj. výstřely ze zdroje hluku, jakož i výsledné hodnoty na těchto měřicích místech, a měření by tudíž byla nepřezkoumatelná.

[16] Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a aby dále zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2014 a rozhodnutí zdravotního ústavu ze dne 17. 6. 2014 a aby uložil žalovanému poskytnout informace požadované v bodech 4 a 5 jeho žádosti o informace ze dne 27. 2. 2014.

IV.

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval, že zdravotní ústav prováděl měření na základě podnětu pana M. R., uživatele rodinného domu č. p. X v L. Předmětem šetření tak byl chráněný venkovní prostor tohoto rodinného domu coby měřicí místo č. 1. Měřicí místo č. 2 před stavbou k bydlení č. p. X si při měření určil zaměstnanec provádějící měření sám jako místo referenční, pomocné, pro případ, že by na měřicím místě č. 1 nebylo možno stanovit přesný počet a časy jednotlivých výstřelů a soustřelů ze střelnice. Když ovšem zdravotní ústav při hodnocení měření z měřicího místa č. 1 zjistil, že data z referenčního místa č. 2 nejsou třeba, smazal je jako nadbytečná a zatěžující paměť přístrojů. Do protokolu č. 64088/2013 se tedy promítla jen data z měřicího místa č. 1. Data z měřicího místa č. 2 tudíž zdravotní ústav skutečně nemá. Stěžovatelova námitka, že je má a musí mít, je opřena pouze o jeho přání a pocity, nikoli o právní úpravu.

[18] I podle metodického návodu je možné měření na jediném místě. Postup zaměstnance zdravotního ústavu při měření a hodnocení hluku v dané věci byl v souladu s § 86 zákona o ochraně veřejného zdraví, s nařízením vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, s příslušnými technickými normami i s metodickým návodem. Stěžovatel nebyl při měření ani kontrolovanou osobou, ani podatelem podnětu, takže mu ve věci nenáleželo jakkoli určovat zaměření kontrolní činnosti krajské hygienické stanice či zdravotního ústavu či domáhat se toho, aby měření hluku dne 8. 9. 2013 bylo provedeno i u domu č. p. X. Údaje z tohoto referenčního měření tedy zdravotní ústav již nemá, naopak údaje z měřicího místa č. 1 mu v celém rozsahu poskytl. Poskytnutí těchto údajů také odpovídala požadovaná úhrada za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací ve výši 750 Kč.

[19] Krom toho žalovaný zopakoval, že subjektem, který rozhoduje o právech a povinnostech osob v oblasti veřejné správy, vykonává dozor a plní další úkoly veřejné správy je příslušná krajská hygienická stanice, nikoli zdravotní ústav.

V.

[20] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Stěžovatel nejprve brojil proti tomu, že v novém řízení po zrušení svého prvního rozsudku nenařídil krajský soud jednání, přestože stěžovatel v řízení vedeném pod sp. zn. 22 A 113/2014 již několikrát odepřel souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání.

[23] K tomu je třeba nejprve uvést, že ze spisu krajského soudu plyne, že v řízení před prvním rozsudkem krajského soudu ze dne 1. 11. 2016 stěžovatel skutečně vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, a to ve svém podání ze dne 17. 12. 2014 (č. 1. 30 soudního spisu). V reakci na to ovšem krajský soud nařídil jednání, které proběhlo dne 1. 11. 2016 (viz protokol z jednání na č. 1. 45 - 46 soudního spisu). V novém řízení po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu již ústní jednání neproběhlo, neboť jej nikdo nepožadoval. Žalovaný k výzvě krajského soudu sdělil dne 8. 2. 2017, že souhlasí, aby bylo rozhodnuto bez jednání (podání na č. 1. 81 soudního spisu). Žalobce pouze požádal podáním ze dne 9. 1. 2017 (č. 1. 79 soudního spisu) o zaslání protokolu z jednání. Takovou žádost však nelze chápat jako vyjádření nesouhlasu s tím, aby v novém řízení rozhodl krajský soud již bez jednání. Předmětná žádost byla navíc krajskému soudu zaslána dne 9. 1. 2017, tedy ještě předtím, než Nejvyšší správní soud vydal svůj zrušující rozsudek, jinak řečeno v době, kdy ještě nebylo zřejmé, že nějaké další řízení krajský soud povede, takže zjevně mohlo jít jediné o protokol z předchozího řízení.

[24] Stěžovatel se přitom mýlí, pokud se domnívá, že jeho nesouhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání z doby před prvním rozsudkem krajského soudu ve věci má účinky i v novém řízení po zrušení tohoto rozsudku Nejvyšším správním soudem. *A contrario* se zde totiž uplatní právní názor, který Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Azs 3/2010 - 92: „*Souhlas účastníka řízení s rozhodnutím krajského soudu o věci samé bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s. udělený ještě předtím, než v řízení krajský soud poprvé rozhodoval, nelze bez dalšího vztáhnout na nové rozhodnutí krajského soudu po té, co bylo jeho první rozhodnutí Nejvyšším správním soudem zrušeno.*“ Nemá-li podle citovaného právního názoru v novém řízení účinky dříve vyjádřený souhlas, nemá je podle stejné logiky ani dříve vyjádřený nesouhlas účastníka řízení. Stěžovatel tedy nesouhlasil v původním řízení s rozhodnutím bez nařízení jednání a toto jednání proběhlo. Pokud pak ovšem v novém řízení nevyjádřil stěžovatel k výzvě krajského soudu svůj nesouhlas s rozhodnutím bez jednání znovu, nebylo potřeba, aby krajský soud v tomto novém řízení jednání nařizoval.

[25] Co se týče dalších dvou namítaných vad řízení, Nejvyšší správní soud připomíná, že v prvním řízení krajský soud konal jednání a prováděl některé stěžovatelem navržené důkazy. V novém řízení pak již další důkazy neprováděl, ale vycházel z důkazů, které provedl v řízení původním, v čemž mu nic nebrání. Co se týče dalších stěžovatelových důkazních návrhů, krajský soud na posledních dvou stranách rozsudku přesvědčivě vyložil, proč navrhované důkazy neprovedl.

[26] Poslední stěžovatelem namítaná vada řízení týkající se nepoužití § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se pak zcela míjí s výrokem napadeného rozsudku.

pokračování

Napadeným rozsudkem totiž krajský soud stěžovatelu žalobu zamítl, zatímco stěžovatelova výtky je postavena na mylném tvrzení, že „sice zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ač měl dle uvedeného ustanovení zákona o informace zrušit rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí povinného subjektu a povinnému subjektu nařídít poskytnout požadované informace.“ Takto formulovaná kritika zjevně míří k rozsudku vyhovujícímu, tedy k rozsudku se zcela opačným výrokem, než měl nyní posuzovaný zamítavý rozsudek, a je patrně převzata ještě ze stěžovatelova vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného proti původnímu rozsudku krajského soudu.

[27] Z vyjádření ke kasační stížnosti vůči předchozímu rozsudku krajského soudu je ovšem zjevně převzata i celá nejrozsáhlejší část kasační stížnosti. Její jednotlivé odstavce jsou doslovnými citacemi vybraných odstavců, jimiž stěžovatel polemizoval s předchozím rozsudkem krajského soudu. Jinak řečeno, stěžovatel kritizuje zamítavý rozsudek krajského soudu za pomoci doslova totožných argumentů, kterými předtím kritizoval rozsudek vyhovující. Takový přístup sice neodpovídá smyslu kasační stížnosti, kterým je polemika s konkrétním rozsudkem krajského soudu, Nejvyššímu správnímu soudu však nezbraňuje v tom, aby se s těmito opakovanými námitkami alespoň obecně vypořádal.

[28] Stěžovatel zejména tvrdil, že zdravotní ústav požadovaná data z měřicího místa č. 2 před domem č. p. X jistě měl, a pokud je neměl, tak je měl mít. Žalovaný i krajský soud ovšem ve svých rozhodnutích zcela přesvědčivě prokázali, že zdravotní ústav požadované informace nemá a proč je nemá. Nejvyšší správní soud proto může pouze zopakovat, že měření hluku, které proběhlo 8. 9. 2013 v L., bylo realizováno na základě objednávky Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje, která vznesla požadavek na místo měření ve venkovním prostoru u domu č. p. X (měřicí místo č. 1). Žalovaný ve shodě se zdravotním ústavem připustil, že měření hluku bylo provedeno i na pomocném místě u domu č. p. X (měřicí místo č. 2), avšak uvedené místo určil zdravotní ústav jen pro případ, že by nebylo možno provést stanovení přesného počtu a času jednotlivých výstřelů a soustřelů na měřicím místě č. 1. Jelikož získaná data z objednaného měřicího místa č. 1 poskytovala dostatečně relevantní údaje, nebylo nutno při jejich vyhodnocování použít pomocné údaje z měřicího místa č. 2 určeného zdravotním ústavem. Pro nadbytečnost nebyla data z měřicího místa č. 2 dále zpracována ani uchována, neboť byla archivována pouze data z měření, jejichž výsledky jsou uvedeny v protokolu o měření hluku. Tyto skutečnosti vyplývají i z protokolu zdravotního ústavu č. 64088/2013, v němž byly vyhodnoceny a zpracovány pouze údaje z měřicího místa č. 1. Tato data nebyla ani archivována a nebyla zahrnuta do protokolu o příslušném měření hluku, neboť se uchovávají jen ty údaje, na jejichž základě byl zpracován protokol.

[29] Stěžovatel dále tvrdil, že i pokud zdravotní ústav tato data neměl, tak je měl mít. Obecně je možno stěžovateli přitakat, že z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že povinné subjekty mají povinnost poskytovat i ty informace, které sice v době podání žádosti o informace fakticky nemají, ale z právních předpisů plyne jejich povinnost takovými informacemi disponovat, takže je namístě, aby je vytvořily (viz zejména rozsudek ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67, publ. pod č. 2635/2012 Sb. NSS). Žalovaný a krajský soud ovšem přesvědčivě vyložili, že žádný právní předpis nestanoví zdravotnímu ústavu, aby uchovával data z pomocného měření, která nyní požaduje stěžovatel. Je třeba přisvědčit žalovanému, že je jen stěžovatelovým přáním, aby tomu tak

bylo. Veškerá jeho argumentace míří pouze k tomu, že podle jeho subjektivního názoru „je nemyslitelné“, aby zdravotní ústav tato data nearchivoval, přičemž uváděl některé příklady, kdy obdobná data zdravotní ústav archivoval, ovšem nepoukázal na žádný konkrétní právní předpis, ze kterého by zdravotnímu ústavu skutečně vyplývala povinnost tato data archivovat. Z jím uváděného § 30 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví plyne pro nyní posuzovaný případ pouze, co se pro účely ochrany před hlukem a vibracemi rozumí chráněným venkovním prostorem staveb.

[30] Konečně co se týče stěžovatelova poukazu na přípis zdravotního ústavu ze dne 6. 3. 2014, zde bylo pouze uvedeno: „*Vzhledem k obsahu Vaší žádosti, obsahující dílčí naměřené hodnoty a detailní časové údaje, vyžádá si její vyřízení mimořádné a rozsáhlé vyhledání požadovaných informací. Jedná se především o vyhledání a načtení dat z archivu, zpracování načtených dat dle bodů č. 1 - 5, jejich rozčlenění dle charakteru zdroje hluku a deskriptoru LAE. Z tohoto důvodu vám oznamujeme, že budeme za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací požadovat v souladu s ust. § 17 odst. 5 citovaného zákona úhradu ve výši 750,- Kč.*“ Z tohoto přípisu ovšem přímo neplyne, že pokud stěžovatel požadovanou částku zaplatí, budou mu poskytnuty všechny požadované informace. I podle tohoto přípisu je jádrem onoho rozsáhlého vyhledání informací jejich vyhledání a načtení z archivu a následné zpracování načtených dat. Je zcela pochopitelné, že poté, co stěžovatel částku zaplatil, zdravotní ústav data načetl a vyhledal a teprve tehdy zjistil, že část z nich již neexistuje. Pokud by je nejprve vyhledal a načetl, a tím ověřil, zda je fakticky má nebo zda musí žádost zčásti odmítnout, znamenalo by to, že by věnoval vyhledání informací úsilí, které má být zpoplatněno, bez ohledu na to, zda stěžovatel úhradu zaplatí nebo nikoli. To by ovšem popíralo smysl § 17 zákona o svobodném přístupu k informacím, kterým je nahradit povinným subjektům náklady, které mají s mimořádně rozsáhlým vyhledáním informací. Nelze také přehlédnout, že zdravotní ústav poskytl část údajů i ve vztahu k bodům 4 a 5 stěžovatelovy žádosti, takže i pokud by stěžovateli vzniklo legitimní očekávání, že mu budou poskytnuta data ke každému bodu jeho žádosti, toto očekávání nebylo zklamáno, neboť ke každému z bodů byla alespoň část dat poskytnuta.

[31] Kasační stížnost tedy není důvodná. Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty poslední zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a odst. 5 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. srpna 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu